

Lisa Regan

Haar koude hart

Vertaald door Textcase

Josie worstelde onder haar moeders gewicht. De kou van de betegelde vloer kroop door haar dunne nachtjapon. Het mes in Lila's hand flikkerde in het licht van de plafondlamp in de keuken van de woonwagen en angst stopte Josies hart voor een lange seconde om daarna in galop verder te gaan.

'Mammie, nee!' gilde Josie.

Lila's blauwe ogen glinsterden en Josie wist onmiddellijk dat haar moeder niet meer voor rede vatbaar was. Voorbij het punt dat haar geschreeuw haar kon bereiken. Als ze zo woest was, was ze niet te stoppen. Ze was een storm en Josie kon zich nergens verschuilen.

Lila gebruikte haar vrije hand om de linkerkant van Josies gezicht tegen de vloer te duwen. Het mes kwam dichtbij.

'Mamaaa,' huilde Josie. Haar lichaam schokte. Ze voelde een verslapping in haar onderlijf alsof ze in broek zou kunnen gaan plassen.

'Hou je mond,' snauwde Lila.

Vanuit haar ooghoeken zag Josie de zilveren punt van het mes de huid tussen haar oor en haar kaak doorboren. Daarna sneed Lila met kalme precisie naar beneden. Brandende pijn schoot naar beneden van Josies kaak tot aan haar kin. Ze knipperde tegen het warme bloed in haar rechteroog en gilde: 'Mamaaa, nee! Stop! Stop!'

Maar Lila stopte niet. Ze stopte nooit.

'Je vader vindt je zo bijzonder,' zei Lila terwijl ze het mes weghaalde om haar handwerk te bewonderen. Een tevreden lach verscheen op haar lippen. 'Jij bent niet zo speciaal. Je bloedt net zoals ieder ander. Hij denkt

dat hij me zomaar kan verlaten? Hij denkt dat hij jou met hem mee kan nemen en mij gewoon kan dumpen? Mij achterlaten? Hij denkt dat jij belangrijker bent dan mij?’

‘Mammie, alsjeblieft, stop,’ snikte Josie. ‘Alsjeblieft.’

Lila hield het mes dichterbij en hield het tegen de onderkant van Josies kin, daar waar ze was gestopt. ‘Ik zal het hem laten zien. We zullen zien hoe bijzonder hij je vindt nadat ik je mooie gezichtje heb vernield.’

Een hand greep Josies arm vast.

‘Josie,’ zei een mannenstem

Toen Lila opnieuw begon te snijden, haalde Josie diep adem en schreeuwde van de pijn. Plotseling was Lila verdwenen en werd alles pikzwart. Een nieuwe angst overviel haar. Ze knipperde maar de duisternis was compleet. Er kwam niets doorheen. Woelend voelde Josie het ruwe kled op de vloer van de kast tegen haar bebloede gezicht. ‘Nee!’ schreeuwde ze. ‘Niet de kast. Je had het beloofd, mammie! Niet de kast!’

De stem van de man klonk opnieuw. ‘Josie!’

Ze stond op en beukte tegen de deur. ‘Ik ben hier. Ik zit hierin! Laat me er alsjeblieft uit!’

Maar de deur ging niet open. Hij ging nooit open. Niet tot Lila het zei.

Tranen stroomden over Josies gezicht en prikten op de plaats waar Lila haar had gesneden. ‘Alsjeblieft,’ smeekte ze. ‘Laat me er alsjeblieft uit.’

‘Josie, Josie, word wakker!’

Ze schoot omhoog in een zittende houding, maaierend met armen en benen. Slaand en schoppend in de lucht om haar heen. Angst verscheurde haar longen. Haar hele lichaam was zo nat van het zweet dat haar nachthemd aan haar lichaam plakte. Terwijl de omgeving tot haar doordrong, besepte ze dat ze niet in de woonwagen was. Ze was niet langer zes. Dit was haar slaapkamer. Ze was een volwassen vrouw. Lila zat in de gevangenis en Josies vriend, Noah, zat naast haar in bed en strekte voorzichtig zijn handen naar haar uit.

Josie vocht tegen de impuls om zijn hand weg te slaan terwijl de laatste

restanten van haar nachtmerrie haar nog naar adem lieten snakken. Het is gewoon Noah, zei ze tegen zichzelf. Ze knipperde snel en keek de kamer rond. Noah had de lamp op zijn nachtkastje aangedaan en die wierp een zachte gloed over hun bed. De dekens lagen verfrommeld aan het voeteneinde van het bed en Josies kussen lag op de vloer. Noah zat naast haar met ontbloot bovenlichaam, zijn bruine haar zat door de war en zijn lichtbruine ogen waren donker van bezorgdheid.

Josie zocht en volgde het dunne litteken dat naar beneden liep vanaf de rechterkant van haar gezicht. Het was een nachtmerrie geweest. Maar ook een herinnering. Een van de ergste uit haar kindertijd. Ze sloot haar ogen en probeerde haar ademhaling te vertragen. Noah streek over haar rug.

‘Wat was het?’ vroeg hij zachtjes.

Zonder haar ogen te openen, schudde ze haar hoofd. Hij kende het verhaal al. Ze wilde er niet over praten. ‘Gewoon een nachtmerrie,’ zei ze.

Noah grinnikte zachtjes. ‘Ja, dat had ik al bedacht.’

Ze opende haar ogen en keek hem weer aan, ontwapend door zijn glimlach. Ze was veilig, hield ze zichzelf voor. Die specifieke verschrikking behoorde tot haar verleden.

‘Wat kan ik doen?’ vroeg Noah.

‘Niets,’ zei Josie. ‘Ik ga douchen. Ik ben kletsnat.’

Hij zuchtte, legde zijn handen achter zijn hoofd en ging weer op zijn kussen liggen. De wekker op zijn nachtkastje gaf 03:32 aan.

In de badkamer stroopte ze haar natte nachthemd en slipje van zich af en gooide die in de wasmand. Ze zette de douche aan en terwijl die opwarmde bestudeerde ze haar bleke gezicht in de spiegel. Het was niet eerlijk dacht ze. Zij had het misbruik één keer moeten doorstaan. Ze zou het niet keer op keer opnieuw moeten doormaken. Maar sinds de telefoontjes en Lila’s aanstaande...

‘Nee,’ zei ze tegen de vrouw in de spiegel. Ze zou daar nu niet over gaan nadenken. Nu niet.

Maar haar geest dwaalde toch weer af. Elke keer dat je je brein vertelde om ergens niet aan te denken, dan was dat precies wat het tevoorschijn toverde. Josie moest het vergeten. Zichzelf ergens anders in verdiepen. Ze moest haar brein iets anders geven om zich mee bezig te houden. Iets wat zo weinig mogelijk ruimte liet voor slechte herinneringen en toekomstige zorgen.

Terug in de slaapkamer was Noah nog steeds wakker en staarde naar het plafond. Hij ging abrupt rechtop zitten toen hij haar naakt in de deuropening zag staan.

‘Eigenlijk is er wel iets wat je voor me kunt doen,’ zei ze tegen hem.

Hij aarzelde niet. In twee stappen was ze gevangen in zijn armen en verdween elke bewuste gedachte in zijn diepe kus.

Koffie droop van het keukenplafond. Josie vloekte zachtjes, scheurde een paar vellen van de keukenrol af en begon eerst de vloer te dweilen, daarna de kastjes en als laatste het aanrecht. Uiteindelijk pakte ze er een stoel bij en klom er bovenop in een poging het plafond te bereiken.

Noahs stem liet haar schrikken en ze viel bijna van de stoel. ‘Zei je iets over die “vervloekte mini oven”?’ vroeg hij.

Ze staaarde hem aan. ‘Heb ik je niet verteld dat we geen mini oven nodig hebben. We hebben een broodrooster. Dat is goed genoeg.’

Hij liep verder de keuken in en ze zag dat hij een t-shirt en boxersshort droeg. ‘Je bent zelfs nog niet aangekleed,’ zei ze.

Hij wees naar de bruine vlek op haar witte plafond. ‘Wat gebeurt hier allemaal?’

Josie stapte van de stoel af en gooide de prop keukenrol in de vuilnisbak. Ze inspecteerde haar kleren en besloot dat ze zo prima de dag door kon. Gelukkig had ze de koffie alleen op haar schoenen en de onderkant van haar kaki broek gemorst. Niemand zou toch naar haar voeten kijken.

‘Wat er hier gebeurt,’ antwoordde ze hem, ‘is dat ik koffie voor mezelf heb gezet. Daarna draaide ik me om en mijn pols botste tegen die onnodig grote mini oven, die jij absoluut wilde meenemen. Mijn mok brak en de koffie vloog overal heen. Letterlijk overal. We zullen het plafond moeten schilderen.’

Ze zag zijn glimlach en wees met haar vinger naar hem. ‘Waag het niet om te lachen.’

Met een hand bedekte hij zijn mond.

Ze stampte langs hem heen de gang in. ‘Ik haal wel koffie bij Komorrah’s op weg naar werk. En maak je nu klaar. Ik wil niet te laat komen op de eerste dag na onze vakantie.’

Noah stond onderaan de trap. ‘Je zou met mij kunnen douchen. We zouden vannacht kunnen herhalen. Je zult ervan opknappen.’

Hij had gelijk. Door seks zou ze zich beter voelen, maar ze hadden geen tijd. ‘De chef geeft ons ervan langs als we te laat zijn,’ zei ze. ‘Dat is het laatste wat ik vandaag nodig heb.’

Beiden werkten ze voor de stad Denton bij het politiedepartement van Pennsylvania. Josie als rechercheur en Noah als inspecteur. Hun kleine team deed zijn best om ongeveer 64 vierkante kilometer te bemannen te midden van de woeste bergen van Centraal-Pennsylvania met kronkelende eenrichtingsverkeerswegen, dichte bossen en landelijke huizen verspreid als slordig neergestrooide confetti. De bevolking telde iets meer dan dertigduizend inwoners. Iets meer zelfs als het herfstsemester of het lentese semester van de Universiteit van Denton in volle gang was. Een aantal dat groot genoeg was om het politiedepartement constant bezig te houden. Josie en Noah waren al bijna anderhalf jaar samen en waren een maand geleden gaan samenwonen. Dat was een grotere aanpassing dan Josie had verwacht. Ze had jarenlang alleen gewoond en alhoewel ze regelmatig vrienden en familie over de vloer had, had permanent samenwonen met Noah toch meer compromissen van haar gevraagd dan ze had gedacht.

Tien minuten later ging Noah op de rijdersstoel van Josies auto zitten. De aanblik van zijn nog vochtige, warrige bruine haar verzachte haar stemming. Eventjes ging haar herinnering terug naar de uren die ze op vakantie in bed hadden doorgebracht. Elk moment even zo gepassioneerd als de activiteiten van vannacht. Ze wilde dat ze terug waren op het strand. Met een zucht reed ze de wagen van hun oprit, terwijl Noah zijn poloshirt van de politie van Denton dichtknoopte en zei: ‘Weet je, een mini oven kan veel meer dan alleen een boterham roosteren.’

Josie kreunde. ‘Hij is te groot. Hij neemt te veel ruimte in.’

‘Te veel ruimte voor wat? Al het koken dat jij doet?’ Hij was sarcastisch, maar niet gemeen. Josie mepte tegen zijn schouder met de rug van haar rechterhand.

‘Touché,’ zei ze.

‘Ik verloor de onderhandelingen over het bed. Je moet me de mini oven geven.’

Josie keek hem met gefronste wenkbrauwen aan. ‘Dat waren geen onderhandelingen. Mijn bed is groter en nieuwer. Het was gewoon logisch om die te houden en de jouwe weg te doen.’

Ze stopten voor Komorrah’s Koffie en Noah opende zijn deur. ‘Ik haal de koffie,’ zei hij. ‘Daarna vergeef je me en stemt ermee in om de mini-oven te houden.’

Josie lachte. ‘Neem voor Gretchen een paar pecan croissants mee en ik zal erover nadenken om jou die giga-enorme oven die niet in mijn keuken past te laten houden.’

‘Onze keuken,’ zei Noah terwijl hij de deur sloot en naar het café rende.

Tien minuten later legde Josie een bruine papieren zak met croissants voor rechercheur Gretchen Palmer neer, die aan haar bureau zat in de kantoortuin van het politiebureau. Een verzameling bureaus in het midden van een grote zaal op de eerste verdieping waar agenten hun administratie deden, telefoontjes pleegden en onderzoek deden. Josie, Noah, rechercheur Gretchen en de nieuwste rechercheur Finn Mettner hadden vaste bureaus, terwijl de andere bureaus gedeeld werden door de andere agenten. De hoorn van Gretchens telefoon was tegen haar oor gedrukt. Haar gezicht lichtte op bij het zien van de zak van Komorrah’s. Aan degene aan de lijn vroeg ze: ‘Heb je even een momentje?’

Ze drukte op de pauzeknop. Toen ze opkeek, zag Josie de diepe kringen onder haar ogen. Josie vroeg: ‘Hebben jullie het druk gehad de laatste tijd?’

Gretchen knikte. ‘Ik denk dat de hitte van augustus iedereen gek maakt. Veel huiselijk geweld, een paar kroeggevechten en wat gestolen

auto's. Wat ik aan de telefoon heb is veel gecompliceerder. Willen jullie dat overnemen?’

Noah ging aan zijn bureau zitten dat schuin tegenover dat van Gretchen stond. ‘Waar gaat het over?’

‘Een aantal lichamen in het bos,’ antwoordde Gretchen.

‘Wij nemen het,’ zei Josie.

Noah lachte. ‘Niet zo snel Quinn. Laten we eerst meer horen.’

‘Gretchen is hier de hele nacht geweest. Als zij dit gaat oppakken, zit ze hier ook nog de hele dag,’ antwoordde Josie.

‘Dat weet ik,’ zei Noah. ‘Ik maakte maar een grapje. Neem nog een kop koffie en laten we luisteren naar de samenvatting.’

Gretchen knikte naar haar telefoon. ‘De medewerkers van de jachtcommissie hebben het natuurgebied geïnspecteerd omdat het jachtseizoen binnenkort begint.’

‘Het jachtgebied van deze staat ligt echter ten zuiden van ons. Dat valt onder Lenore County, niet onder Alcott.’

‘Klopt Josie,’ zei Gretchen. ‘In het begin dacht de boswachter ook dat het onder jurisdictie van Lenore County viel. Maar toen ze de sheriff van Lenore opriepen, zei hij dat het onder jurisdictie van Alcott viel. Hij zegt dat het gebied waar ze de lichamen vonden eigenlijk bij Denton hoort.’

Josie voelde haar telefoon trillen in de zak van haar spijkerbroek. Ze negeerde het en liet hem overschakelen naar haar voicemail terwijl Gretchen haar computerscherm draaide zodat Josie en Noah erop konden kijken. Ze wees naar het dunne lint van de weg die door de kilometerslange bossen kronkelde en als Route 9227 was gemarkeerd. Het was een grotendeels landelijke route die om de buitenwijken van Denton heenliep en daarna van noord naar zuid door de stad liep in de richting van Lenore County eronder.

‘Hij zegt dat het precies daar is, een paar kilometer van waar de weg kruist met...’ Gretchen zette haar leesbril op en leunde dichter naar het scherm toe. ‘Otto Road.’

‘Ik ben niet helemaal zeker van de jurisdictie daar, maar we kunnen dat uitzoeken als we zien waar de plaats delict precies is gelokaliseerd,’ zei Josie.

‘Moord?’ vroeg Noah.

Gretchen schudde haar hoofd. ‘Ze weten het niet zeker. Daarom willen ze dat iemand daarnaartoe gaat en de zaak bekijkt. Ik heb de hulpsheriff van Lenore County aan de lijn. Hij heet Josh Moore. Hij zegt dat het lijkt op een stel dat in het bos aan het kamperen was en overleden is. Hij zei dat het er ongewoon uitziet, maar wilde er verder niets over kwijt.’

‘Hmmm,’ zei Josie, terwijl ze het computerscherm bestudeerde en het trillen in haar broekzak opnieuw begon.

Achter haar zei Noah: ‘Ik geloof dat je telefoon overgaat.’

Josie haalde de telefoon uit haar broekzak, net op het moment dat het bellen stopte. Haar maag draaide om. Ze wist welk nummer ze zou zien als ze naar het scherm zou kijken. Twee gemiste telefoontjes van het State Correctional Instituut in Muncy. De vrouwengevangenis.

‘Gaat het?’ vroeg Noah, terwijl Josie haar telefoon tegen haar borst hield zodat hij het niet zou zien.

‘Prima,’ zei ze. Ze wees naar Gretchens vaste telefoon waarvan een van de knoppen oranje knipperde en daarmee aangaf dat hulpsheriff Moore nog steeds aan de lijn hing. ‘Geef hem mijn mobiele nummer. Zeg hem dat we hem ontmoeten waar Route 9227 en Otto Road elkaar kruisen. Dan kan hij ons naar de plaats delict brengen. Noah, pak een paar mobiele gps-apparaten. We zullen ze nodig hebben om zo diep in het bos te navigeren.’